

0517 – 17. mai

Ombundet på føttene med den beredskap til kamp som fredens evangelium gir. Ef 6: 15.

Denne delen av vårt våpenutstyr lyder mer ordrett etter gr. teksten: «Skodd med villighet til fredens evangelium».

Alle Kristi stridsmenn er også kalt til å delta i det som ligger så sterkt på deres Herres hjerte; at fredens evangelium blir utbredt på jorden. Herren Kristus sier: «Den som ikke er med meg, er imot meg. Og den som ikke samler med meg, han sprer». Peter sier, ikke til prester, men til kristne i sin alminnelighet: «Dere skal forkynne hans underfulle storverk, han som kalte dere ut av mørket og inn i sitt underfulle lys».

Men hvis du blir nidkjær og trofast til å vitne om din Frelser, da utsetter du deg samtidig for mange ubehageligheter. Ja, da får du hele djevelens rike mot deg. Inni deg mange og tunge glødende skudd, og utvortes hans trofaste tjenerinne; verdens fiendskap og ondskap. Alt dette er bare opptatt med å spane etter alle tenkelige muligheter til å få angripe deg.

Da forstår du vel hvor nødvendig denne delen av rustningen er, som heter: «Ombundet på føttene med den beredskap til kamp som fredens evangelium gir».

Legg merke til: «Ombundet», eller «skodd på føttene»! Det er nødvendig for soldaten å være skodd på føttene, når han skal rykke fram gjennom ukjent land, fullt av stikkende torner, skarpe steiner og giftige slanger.

På samme måte må også vi være rustet mot alt det onde og fristelsene til utålmodighet, som hoper seg opp på veien vår, hvis vi virkelig vil være nidkjære og trofaste for Kristi evangelium. Da må vi trenge oss fram liksom gjennom et tykt tornekraut, der mange kvasse saker og giftige dyr vil komme til å såre, rive og stikke i oss, hvis vi ikke er godt rustet.

Og hva skal vi da ha til fottøy? Hva er det da vi skal sko oss med? Apostelen sier: med den villighet, eller beredskap til kamp som fredens evangelium gir.

Denne beredskaperen består først og fremst i en indre villighet, en hjertens lyst og kjærlighet, som nettopp skapes av fredens evangelium. Her ligger hemmeligheten. Erfarne kristne kjenner til dette. Alle mulige formaninger, henstillinger, oppfordringer og oppmuntringer er fullstendig uten kraft til å gi oss en levende bekjennelse av evangeliet. Hvis vi ikke selv er blitt varme, opplivet og villige i ånden – nettopp av det samme evangeliet.

Hvis hjertet ennå er kaldt og dødt, finner en alltid en eller annen unnskyldning for at en er åndelig stum. Eller en forsøker å ta seg ordentlig sammen, men det blir likevel ikke noe av – hvis vi da ikke settes i bevegelse av andre i en eller annen kristelig aktivitet.

Men når mitt eget hjerte er blitt frelst og varmet opp gjennom nåden, når Herren har talt til meg, og overbevist meg om at jeg har hans vennskap og syndenes forlatelse, –. Da får jeg en egen, indre drift. Da kan jeg ikke tie. Da går det med meg akkurat som med David som sier: «Jeg trodde, derfor talte jeg», og «når du trøster mitt hjerte, da løper jeg dine buds vei».

Ordet som oversettes både med beredskap og villighet antyder klart at en står beredt. Og at føttene er dekket, eller skodd, taler om at en ikke er så ømtålig for alt det skarpe en trækker bort, og tyder på tålmodighet.

Derfor hører det spesielt med til vårt åndelige fottøy at vi ruster oss med en utholdende tålmodighet. At vi alvorlig er innstilt på at vi skal lide, og vil lide med Kristus. Som Peter sier: «Derfor, når Kristus har lidd for oss i kjødet, så skal også dere væpne dere med den samme tanken» – å ville lide for hans skyld.

For hvis vi ikke er væpnet med den tanken, går det med oss slik som vi ofte ser, at mange begynner den åndelige striden med stor lyst og frimodighet. Men når striden blir litt mer alvorlig, så lidelsene virkelig begynner å ta på, da gjør de straks en sving til siden. Da forandrer de tonen og kursen. Og det bare for å unngå lidelse.

Men slike duger ikke i denne striden. For den som virkelig vil være en kristen, som vil tilhøre ham som ble korsfestet og foraktet, og for alvor være opptatt med hans sak og evangelium, –. Han må, som Luther sier: «vente seg all mulig motstand, vold, vonde tider, utakk, hån og foraktelse, selv om han bare gjør godt». Derfor må vi ha en innstilling så vi tåler det onde og de mest ufortjent bitre ting. Og slik i tålmodighet trengte oss igjennom.

Men skal du være skikket til dette, så kreves det først og fremst at du står i et tillitsfullt samfunn med din Gud, og kjenner ham som din forsonte, omsorgsfulle Far.

Og for det andre at du tar sterkt inn over deg den dyrebare sannheten at da skal Gud sørge for deg under alle forhold, og ømt våke over alt det som hender deg. Så ikke et hår kan falle av hodet ditt uten at det er hans trofaste vilje.

Mange gjentar nok også dette med munnen. Men det er få som for alvor tror det!

Dessuten burde vi heller ikke så totalt kaste fra oss vår Herres gamle og kjente ord: «Salige er dere når menneskene håner og forfølger dere. Fryd og gled dere, for stor er deres lønn i himmelen. For slik forfulgte de profetene som var før dere».

Skal da også vi, uverdige, få del i denne profetenes ære? Gud, hjelp oss å våkne!